



*Бібліотека
Житомирського державного
університету ім. І. Франка*

**"Істина і справедливість понад усе,
бо тільки від них залежить велич націй" -
175 років від дня народження Еміля Золя**



*Віртуальну виставку підготувала:
бібліотекар науково-методичного відділу*

Ренькас Л. Е.

Кількість представлених джерел: 2

Житомир-2015

ЕМІЛЬ ЗОЛЯ народився 2 квітня 1840 року в Парижі, у торговому кварталі. Батько Золя - італієць, талановитий інженер, будівельник. Мати - французька. Коли хлопцеві було 7 років, сім'я переїхала у провансальське містечко Екс, де пройшли дитячі роки майбутнього письменника. У місцевій гімназії Золя отримав початкову освіту. Коли в 1857 році померла бабуся, матеріальне становище сім'ї стало ще гіршим.

У 1858 році Золя поїхав у Париж, де був прийнятий у лицей св. Людовика, за підтримки адвоката Лабо, товариша батька. Так юнак потрапив у становище бідного студента, який прагнув щастя і слави. Він став замкненим і похмурым, ні з ким не товаришував. Зате дуже багато читав. Але спроба завершити освіту, склавши екзамени на звання бакалавра, провалилася (провал на філології). Розпочалося буденне життя, без роботи. В 1862 році з великими труднощами влаштувався на постійну роботу пакувальником на складі книговидавництва. Золя продовжував писати вірші, поеми, хоча вони були "вялі і безличні" (Мопассан).

У ці роки Золя почав писати для газет хроніку і літературно-критичні статті. Журналістика сприяла розвитку уваги до дійсності. Незабаром він залишив видавництво і повністю віддався літературній практиці.

У 1864 році Еміль Золя опублікував збірку оповідань "Казки Нінон", але ранні романи залишилися непоміченими. Поступово захоплення творчістю романтиків (що суттєво для ранніх творів) змінилося інтересом до творчості реалістів, зокрема Бальзака, Флобера, до натуралістичних теорій історика літератури Іпполіта Тена.

Творча спадщина Золя багатогранна: декілька збірок оповідань, збірка літературно-критичних і публіцистичних статей, кілька драматичних творів, але першорядне місце займали романи. У "Терезі Ракен" (1867) і "Мадлен Фера" (1868) письменник створив приклади натуралістичного роману.

У митця виник задум епопеї, схожої на "Людську комедію" Бальзака. Він вирішив створити "соціальну історію однієї сім'ї в період Другої імперії", прагнучи втілити в неї положення натуралізму. Майже 25 років він працював над епопеєю "Ругон-Маккари", в якій відображено історію французького суспільства з 1851 по 1871 рр.

Епопея "Ругон-Маккари" (1871-1843) - справа всього життя Золя - складалася з 20 романів. Задум виник у 1868 році. Поштовхом стало захоплення письменника модною теорією спадковості. Золя задумав розглянути 4 покоління однієї сім'ї. Автор поставив дві задачі:

- 1) "изучить на примере одной семьи вопросы кровной среды";
- 2) "изобразить всю Вторую империю, начиная с государственного переворота до наших дней".

Намагаючись виконати перше завдання, він склав генеалогічне дерево сім'ї Ругон-Маккарів, надавши кожному члену сім'ї детальну медичну характеристику з так званих спадкових рис.

Романи перенасичені великою кількістю персонажів (загальна кількість діючих осіб - 1200), які ніколи не мали родинних зв'язків з Ругон-Маккарами, що зроблено для більш повного охоплення дійсності. До уваги взято період, коли II імперія розвалилась, її історію завершили трагічна війна і Паризька Комуна. Поступово посилилася соціальна лінія в "Ругон-Маккарах" за рахунок біологічної.

"Ругон-Маккари" - складний і багатогранний твір. У ньому відзначені провідні теми, основні лінії, хоча вони не охопили усього змісту епопеї.

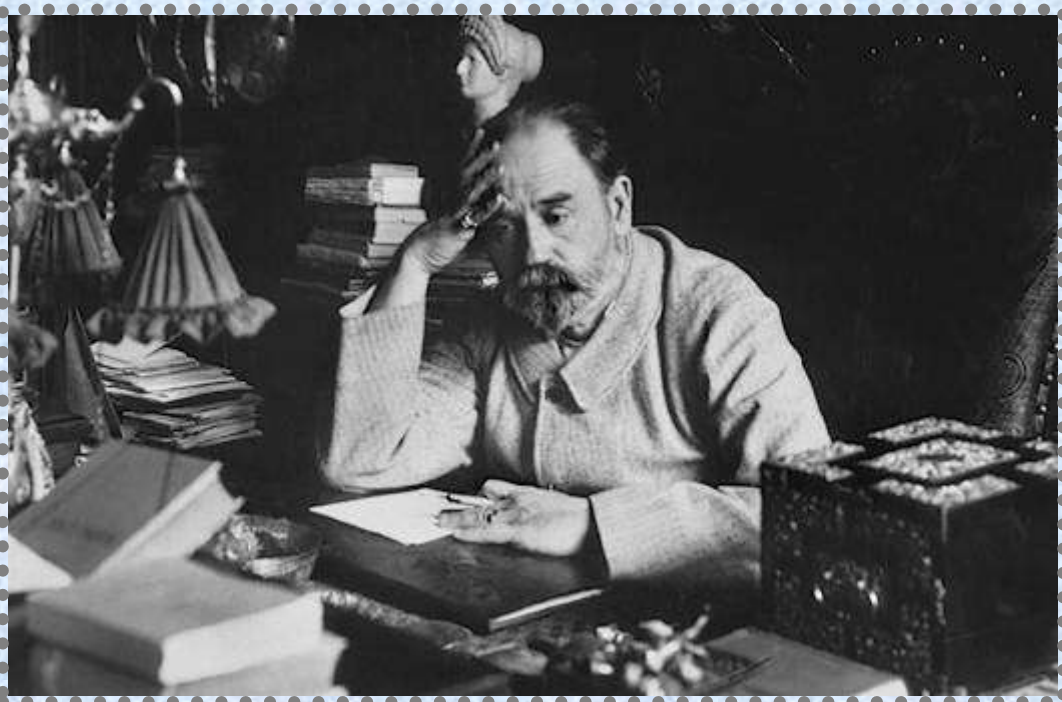
Одним із найкращих романів циклу "Ругон-Маккари", написаних на засадах експериментального методу, став роман "Жерміналь". У цьому творі Золя проаналізував найважливішу соціально-історичну суперечність національного життя Франції кінця XIX ст., що її сам письменник позначив як боротьбу "праці та капіталу". "Жерміналь" - грандіозна фреска, яка складалася з найдетальніших, імпресіоністичних

за манерою описів шахтарського побуту та праці, що чергувалися з розлогими символічними картинами.

Значний вплив на письменника справили події франко-пруської війни і Паризької Комуні (роман "Розгром", поема "Осада вітряка"). Золя не прийняв Паризьку Комуну, хоча кривавий терор версальців викликав різкий осуд письменника.

1898 року митець написав листа президенту республіки Ф. Фору "Я звинувачую" - свідчення мужності Золя, правди і справедливості, ненависті до ворогів, мілітаристів і клерикалів. Прозаїка переслідували. Щоб запобігти ув'язненню, він був змушений на рік залишити Францію.

Творча і суспільна діяльність Золя раптово обірвалася: він помер у ніч на 29 жовтня 1902 року у своїй паризькій квартирі від отруєння чадним газом за досі нез'ясованих обставин. У своїй надгробній промові А. Франс назвав Золя "етапом у свідомості людства". У 1908 році тіло письменника було перенесене в Пантеон.





Вперше праця Анрі Барбюса «Золя» надрукована в газеті «Известия ЦВК СРСР», 1932 року. Пізніше передрукована з рядом авторських поправок в журналі «Інтернаціональна література», 1933 року і в окремій книзі.

Незважаючи на те, що «науковість» Золя, навіть з точки зору буржуазної передової науки, була зіпсована надмірним впливом не дуже добре перевареної теорії спадковості, Золя, на думку Барбюса, досяг надзвичайно великих результатів з пізнавальної точки зору: він дав такі широкі картини життя буржуазного суспільства в епоху його розквіту, в різних його шарах, яких ми не знаходимо ні в одній літературі.



Одним з великих розділів літературних робіт М. К. Клемана є дослідження творчості французьких реалістів і натуралістів, а особливо Еміля Золя – одного з найбільших, після Бальзака і Стендаля, художників-реалістів.

Праці, які викладені в цій книзі, друкувались частково в збірниках та журналах. При підготовці даного видання вони були переглянуті та доповнені. Остання стаття збірника "Эмиль Зола - сотрудник «Вестника Европы»" - являє собою переробку доповіді, що був прочитаний автором в 1929 році в Інституті порівняльного вивчення літератури і мов Заходу і Сходу.